FLAMA

JA SOM MIL FEJOCISTES!

ANY I • NÚM. 2 — BARCELONA, 18 DESEMBRE DE 1931 — 20 CÈNTIMS

UN ANECDOTARI

En temps de la dictadura hi havia qui anava recollint totes les anècdotes en què es concretava la fòbia anticatalana dels seus representants. Entre aquestes anècdotes n'hi havia d'un marcat sabor còmic, com eren les d'aquell governador que confongué les senyals vermelles internacionals dels pilons de carretera amb barretines, o la d'aquell policia que decomissà un *Tirant lo blanc*, el gran clàssic de la nostra literatura, per creure'l un testimoni dels maneigs militars separatistes.

Ara, amb la nova situació política de rabiós esquerrisme, caldria fer una anecdotari semblant. No mancaria matèria d'humorisme, a desgrat de la tragèdia que la misèria moral dels seus autors comporta. Voleu quelcom més distret i simbòlic que la feta de l'alcalde de Sant Vicenç de Castellet, que s'apoderà en nom de la cultura, de la caixa de les Filles de Maria? Es reclamà i el governador de Girona li imposà la restitució...

Caldria recollir el nom d'aquells alcaldes, que van solemnialment a despenjar el Crist de les escoles.

O el nom dels pobles que han destroçat les glorioses creus de pedra dels seus afores.

O els dels municipis que imiten la moixiganga incivil de l'enderroc de la paret divisòria del cementiri sagrat i del cementiri laic...

I no parlem de la crema dels temples i convents; dels insults i dels escarnis a les persones i coses sagrades...

Ni dels *enxufes* tan productius... Ni de l'austeritat dels nou rics de la política.

I qui oblidarà les mordaces posades a la premsa catòlica? la meravellosa i sagacissima descoberta de complots imaginaris? les multes i els exils?

Caldrà anotar com exemple a les generacions futures la meravella de la vida en els penals... Les frases d'En Prieto i les del glorioso *pendón*... El *timo* de les 25.000 escoles i el sens fi de *timos* que amenacen enfonsar la nau de l'Estat que solca el mar de la República gairebé sense timó.

TALLAFERRO

Davant les baralles polítiques que presenciem, nosaltres afirmem: Catalunya no és cap home, ni cap partit, no és un monopoli. Catalunya és un patrimoni que hem de defensar tots els catalans conscients.

UN PRECEPTE DE L'ESGLESIA QUE S'ACTUALITZA

Quan estudiàvem el catecisme a l'escola, no podia mai entendre el que significava el cinquè dels preceptes de l'Església, que apreníem així: —*Subvenir les necessitats de l'Església segons ús i costum*. Què vol dir això?, em demanava. Car jo preguntava a casa meva, als meus pares, si pagaven res pel sosteniment de l'Església i em contestaven que no, que l'Estat pagava els capellans, i que ells no havien de preocupar-se'n.

Ara les lleis sectàries fan més entenedor i urgent aquest precepte. L'Estat no paga fins ara tots els capellans, sinó solament els rectors, vicaris, canonges i bisbes. Tots els demés no cobren ni un cèntim de l'Estat. I encara els pagats per l'Estat ho són tan malament—un rector cobra menys que un manobre—, que jo crec que si les coses canvien, a la llarga, per decència pública, els bons capellans acabaran guanyant-hi.

El cas és que ara l'Estat, que cada dia paga més coses, treu la paga als capellans i retira la subvenció als Seminaris. Molts sacerdots, sobretot aquells que estan destacats, com a guardadors de la civilització cristiana en els poblets forans, lluny de tot confort ciutadà, es moriran de fam, si tots nosaltres no correm a la seva ajuda.

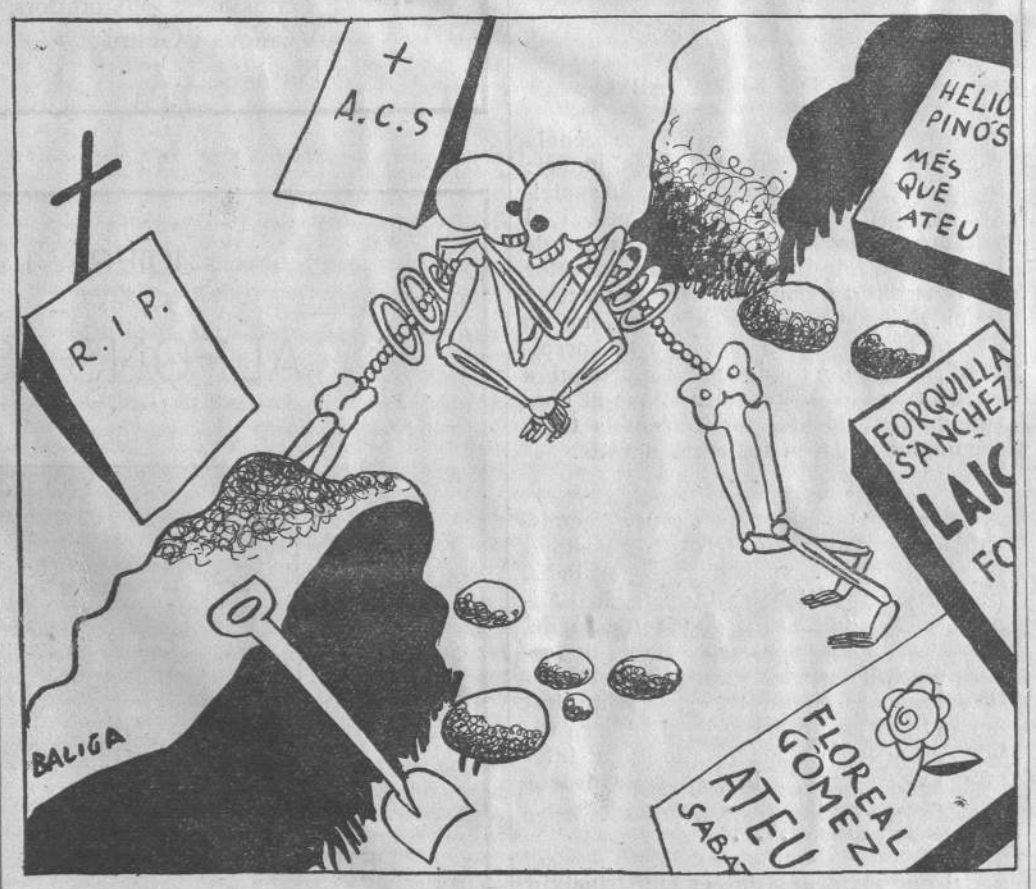
En bona hora els nostres senyors Bisbes han deixat oir la seva veu recordant-nos el deure que tenim de subvenir a les necessitats del culte de Déu, del manteniment dels ministres d'aquest culte, dels servidors dels nostres interessos espirituals, dels nostres guiadors en el peregrinatge de la vida, dels que ens santifiquen en aquest món, i ens obren en el moment culminant de la mort, les portes de l'eternal benaurança.

Assegurem la vida i el manteniment de tots els qui ens serveixen, i podem desentendre'ns dels qui ens presten el més gran dels serveis, el servei de la vida religiosa?

El que es dóna pel culte és dóna a Déu. El qui demana a Déu la seva generositat, els seus favors, la seva gràcia, no pot ésser miseriós i avar quan es tracta de les obres de Déu, de les obres del culte, i d'una cosa tan essencial com és el manteniment dels seus ministres, o la seva formació integral en els centres apropiats que són els Seminaris.

Tots els fejocistes s'han de convertir en propagandistes de totes les collectes i organitzacions que s'iniciïn amb aquesta noble finalitat, sobretot quan vénen avalades amb l'aprovació i el més alt i apremiant estímul de la suprema autoritat dels nostres senyors Bisbes.

PER LA CONCÒRDIA

El laic: — Gràcies a Déu!

ENRIC PRAT DE LA RIBA

Pels carrers de Castelltersol, de bon mati, passava amb un llibre groixut sota l'aixella, camí de l'Església: tan sovint el veien, sempre amb el llibre de devoció, que ja li deien l'home del missal. Probablement allí devia trovar la força extraordinària del seu caràcter, que no era la força explosiva, d'un moment, sinó la constància, la persistència, l'heroisme constant de cada dia, que és la virtut fecunda que ell demanava per al poble de Catalunya en el seu magnific informe per la creació de la "Comissió d'Educació general". No era la sola fe patriòtica que aguantava el seu cos, malalt d'una malaltia contreta a la presó quan l'hi dugueren per catalanista, sinó la fe en Déu, i la pregona i diària devoció a la seva Santíssima Mare. Una de les vegades que arribà a perillar la seva vida, tingué una revifalla molt accentuada que li permeté tornar a la feina: escrivia aleshores al seu germà dient-li com havia d'agrair la millora a la Mare de Déu de Montserrat, perquè s'havia iniciat ben clarament així que ell féu un acte de fervorosa devoció envers Ella. L'autògraf d'aquesta lletra és ara a Montserrat. Heu's ací el pensament del més gran politic que ha tingut Catalunya: el més gran i a la vegada el més assenyat, el més equilibrat, el més complet. Perquè en ell l'obra de partit, l'obra nacionalista, tot i ésser tan importants, no ocupen el primer lloc: la seva característica essencial fou la constructivitat, el do de creació i organització. Crear unes oficines que funcionessin bé, triar els homes per a tots els càrrecs, saber escollir les coses essencials, les urgents, fer que els diners d'un pressupost es convertissin realment en riquesa; tenir, en resum, un concepte general de la política, del govern d'un país: això fou la seva especialitat, i això és el que sempre hauran d'aprendre d'ell els nostres polítics pensin com pensin. Ell és l'indiscutible plasmador de la nostra unitat: vivim encara del que ell féu, i la seva figura prendrà en la història proporcions gegantines.

M. S.

ORIENTADOR FEJOCISTA

LA ORIENTACIO I ELS PROPOSITS DE "FLAMA"

Ben considerat veurem que la tasca del nostre setmanari FLAMA està ben plena de dificultats: ha d'ésser el portantveu d'una federació que aplega en els seus rengles una joventut nombrosa i variadíssima en formació ideològica, religiosa, cultural i social; ha d'interessar tant com sigui possible tots els estaments jovenívols: estudiantils, obrer, rural, comercial; ha d'influir i actuar, amb procediments moderns, com un element d'atracció, en zones espiritualment enfredorides.

Acceptem, com pràticament impossible, fer un setmanari que sigui la conjunció de tots aquests punts de partida.

Per això hem aspirat a donar, expressament, al nostre periòdic, un to un poc elevat que fos acceptat per totes les seleccions dels diferents sectors.

Hem deixat espais llarguíssims a la ressenya de coses a fer i fetes de la F. J. C., perquè ells fossin el relligador de les masses i seleccions en un interés comú.

Tampoc volem deixar d'influenciar en tots els sectors en tota la seva amplada; per això estem estudiant la publicació de pàgines mensuals dedicades exclusivament a estaments determinats: obrers, estudiants, jovenets, etc., susceptibles d'amples desglossaments futurs.

AGRAIMENT

Hem rebut un gran nombre de felicitacions pel primer número de FLAMA, d'amics fejocistes d'arreu de Catalunya, moltes de les quals venien acompanyades de notes de comandes d'exemplars, que ens han obligat a augmentar el tiratge d'aquest número. Les agraïm cordialment.

Agraïm, també les indicacions que alguns en fan sobre l'estructuració del periòdic. És d'aquesta manera que aconseguirem convertir FLAMA en el periòdic indiscutible de tota la joventut catalana.

EL NOSTRE SETMANARI

El nostre setmanari és enviat gratuitament pel Secretariat General a tots els membres actius i protectors de la F. J. C.

Les federacions diocesanes i els grups locals han de procurar al setmanari el

JOVE AMIC:

que passes la teva vida en mig de platxeris lleugers, que camines d'esma, sense nord ni guia entre els desordres d'una vida indiferent, que t'és difícil desempellagar-te del vici que ofega els teus bons desigs,

VULGUES TROBAR:

una norma de vida fonamentada en el bé, l'orientació segura d'una vida conscient, la llibertat dels que han aconseguit posseir l'alt poder de dominar-se.

JOVE AMIC:

inquiet davant tots els problemes plantejats davant la teva vida intellectual i social, enlluernat pels mirallets de grans programes prometedors de grans aventatges personals i universals, que et creus cridat—seguint la veu dels xarlatans de grans gestes—a realitzar grans revolucions,

VULGUES TROBAR:

el descans serè en la possessió de doctrines avalades per la raó, per l'experiència i per la Suprema Autoritat, les solucions més equitatives i realitzables, segons la justicia i el coneixement cert i just de les pròpies possibilitats i de les realitats que mereixen ésser defensades.

JOVE AMIC,

Vols trobar la pau de l'esperit?

ET CAL NOMES FER

EXERCICIS ESPIRITUALS

INTERES PELS EXERCICIS

Cada grup ha d'enviar algun dels seus membres a les tandes d'exercicis que es vagin organitzant en la pròpia diòcesi.

Cal que tots els grups de la diòcesi barcelonina estiguin representats en la propera, que tindrà lloc a la Casa de Sarrià (Dr. Amigant), del 26 d'aquest més, al vespre, fins al dia de cap d'any al mati.

Inscripcions al Secretariat general, carrer Sta. Anna. 11, pral., teléf. 19904. Almoina d'inscripció, 35 ptes.

NOTES DE SECRETARIA

Interessa que tota la correspondència vagi adreçada al seu propi destinatari: la de la F. J. C. al Secretari de la mateixa, si és d'organització o tràmit, i al Tresorer si es qüestió econòmica. La de FLAMA, a l'Administrador o al Director de la revista, segons del que es tracti. I d'una manera especial es prega que no s'enviï al Dr. Bonet més que la correspondència que estrictament pertoqui a ell de rebre o de resoldre sobre el contingut. Fent-ho així facilitarem la tasca de tothom i us en restarem agraïts.

* * *

Es recomana que tots els grups la constitució o organització dels quals s'estigui preparant, procurin activar els traballs, per tal de facilitar les tasques de l'Administració de FLAMA, de confecció del fitxer, de repartiment de carnets i de tramesa de rebuts per a regularitzar les cotitzacions des d'aquest mes. Cal no oblidar la legalització del grup al Govern Civil. Tenim la informació que pugui interessar sobre això, a la disposició de qui en necessiti.

* * *

Cal que els grups que es constitueixin passin avís a aquest Secretariat, per tal d'enviar un representant de Consell Federal de la F. J. C. a l'acte de constitució, així com cal també que tinguin cura d'enviar una nota de tots aquells actes que preparin.

* * *

I finalment, cal que ens siguin trameses dues fotografies dels membres que integren els grups, una per al carnet i l'altre per a la fitxa. Això és urgent!

BUTLLETI DE DIRIGENTS

Un *Butlletí de Dirigents* serà enviat a tots els presidents i consiliaris de la F. J. C.

Hi haurà en ell:

1) Totes les comunicacions adreçades pel Secretariat General i Federacions diocesanes als grups locals.

2) Les estadístiques per federació diocesana i per grups: els membres, les subscripcions a FLAMA, les iniciatives que s'han pres per estimular als membres.

3) Normes i material pel cercle d'estudi i reunió mensual.

4) Algun article d'interès, o reproducció d'articles publicats a altres revistes, que ofereixin interés per la nostra organització.

Aquest *Butlletí* servirà per a facilitar la tasca dels dirigents.

La quota serà de tres pessetes anyals.

Es prega que totes les comunicacions a inserir en el *Butlletí* provinents de les federacions diocesanes siguin trameses al Secretariat Central cinc dies abans de primer de mes.

PER LA FOTOGRAFIA DELS CARNETS

La dificultat que suposa proporcionarse tots els retrats dels individus que formen els grups de la F. J. C., per collocarlos als carnets personals, ha estat solucionada, a algun lloc, d'aquesta manera, ben factible i econòmica: fer, espaiada, una o més fotografies segons el nombre dels inscrits al grup, ampliar-la i retallar-ne després, degudament, els caps dels individus.

El petit tamany que han de tenir aquestes fotografies, que és de tres centímetres quadrats, afavoreix el proporcionarse-les d'aquesta manera indicada.

major nombre possible de subscripcions, àdhuc entre la gent únicament simpatitzant o protectora de l'obra. És la millor manera de fer conèixer la nostra organització, de contribuir al sostenimient econòmic del moviment i de permetre milloraments progressius.

Quan es demanin seran enviats *exemplars de propaganda.*

La *collaboració a* FLAMA és vivament sollicitada a totes les federacions diocesanes i a tots els grups: sobretot noves, concises i interessants, sobre l'*activitat* de les federacions i del grup, i sobre fets de relleu esdevinguts entre la jovenesa.

Totes les observacions sobre la redacció del setmanari i sobre els possibles milloraments han d'ésser enviades al Director.

SEGELLS DE PROPAGANDA

Recordem a tots els nostres amics que la F. J. C. ha editat uns segells de propaganda que reprodueixen diversos monuments de Catalunya.

El preu de venda és d'un cèntim per segell, en fulles de 20 segells. N'hi ha de quatre colors diferents.

PROPAGANDA

Cal que els militants de tots els grups facin suscriptors de FLAMA entre les seves coneixences.

—Sabem d'algun grup que compta entre els seus membres, joves que venen pel carrer, a l'entrada de l'Església o del Cinema, el nostre periòdic.

Cada vespre de 7 a 8 hi haurà al Secretariat general un delegat de la secció de propagandistes per estudiar i atendre totes les peticions.

ACTES DE PROPAGANDA D'INMINENT CELEBRACIO

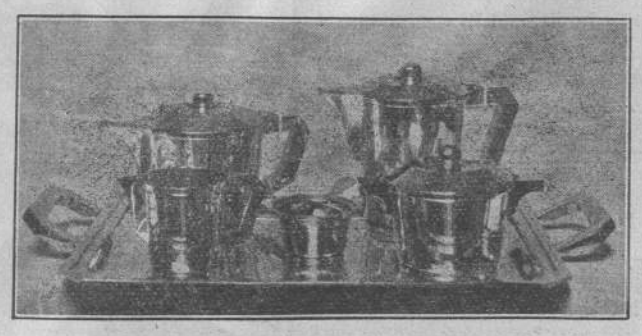
Dissabte: Blanes oradors *Millet i Marlet*

DIUMENGE, DIA 20

Terrassa	oradors	*Ruiz Hèbrard i Millet*
Vilanova i Geltrú	»	*Margarit, Galí i Tarrés*
Navàs	»	*Casasses*

JOIERIA I ARGENTERIA

ALFONS SERRAHMA

PETRITXOL, 1 BARCELONA

Obradors
Gràfics
FAVENCIA

IMPRESSIONS
DE TOTA MENA

PROVENÇA, 140
TELÈFON 34758
BARCELONA

EL PROPAGANDISTA DE LA F. J. C.

Aniria ben equivocat aquell qui cregués que el propagandista de la F. J. C. és tan sols el qui fa sentir la seva veu al davant d'un públic reunit expressament en un acte de propaganda.

La F. J. C., per la seva constitució especial, per l'essència íntima del seu ésser, té un equip de propagandistes més nombrós que cap altra entitat, més complet que cap altra organització: tots aquells qui coneixen i estimen els seus ideals, temps a venir tota la joventut de Catalunya, heu's aci els propagandistes de la magna empresa suara començada. No cal pas fiar a l'eloqüència de la paraula tota la propaganda: parlen els fets—en general—més eloqüentment que els llavis; un mot oportú, un servei a temps a un company, una vida rectament viscuda, són actes de propaganda que informats per l'ideal fejocista, són més eficients que molts discursos.

Tothom qui ve amb nosaltres, tothom qui actua i viu a redós dels plecs de la nostra bandera, ha d'ésser el propagandista que d'un cap de dia a l'altre prediqui i escampi i irradiï els ideals de la F. J. C. És aquest l'anhel i el desig vivissim que sentim i que volem que sentin tots els nostres joves. I és per això que ja en el Decàleg del fejocista es concreta de faisó ben clara aquesta necessitat: El fejocista és un conquistador...

L'altre aspecte, diguem-ne complementari, del propagandista de la F. J. C., és la propaganda per mitjà de la paraula en mitings o conferències. Aquesta propaganda, tan imprescindible com l'altra, requereix en aquell qui la practica una sèrie de condicions, ben complexes per cert, que analitzarem breument, recolzats un xic en l'experiència dels nombrosos actes públics en què hem tingut ocasió de parlar en aquests últims temps en la gran campanya de propaganda que porta a terme la F. J. C.

El propagandista pot tenir qualitats naturals, que sempre afavoriran la seva tasca, però que no són mai una garantia, com no són tampoc una necessitat imprescindible: una veu clara, potent, fàcil a les inflexions; una dicció clara; aplom; serenitat, etc. Li cal tenir el dó de saber adaptar-se instantàniament a la classe de públic que l'escolta, tan en mentalitat com en cultura, com en psicologia. El públic, és, abans de començar, una capsa tancada, que s'obre a les primeres paraules de l'orador; per tant, aquestes han d'ésser de provatura, d'estudi ràpid i definitiu per a fer-se'l seu amb les idees bàsiques del seu parlament, adaptades a les qualitats que abans esmentàvem del públic i que li cal copsar a l'orador en un instant.

Hi ha, ultra les condicions que acabem d'esmentar com a naturals i innates a l'orador—però sempre susceptibles de millorament—aquelles que poden adquirir-se, i que es refereixen a la part intellectual del propagandista. Es evident que li cal una cultura general com més complerta millor, i més intensa en aquelles qüestions que podríem dir-ne de formació professional: història de l'Església, problemes socials, història de Catalunya, història i desenrotllament de l'Església i dels problemes socials a Catalunya; un profund coneixement de la gramàtica catalana, especialment en la construcció gramatical.

Però per sobre d'aquestes condicions, tant les innates com les que són susceptibles d'ésser adquirides amb l'estudi i amb la pràctica, hi han les condicions i qüestions bàsiques, absolutament imprescindibles aquestes a l'orador que vulgui que les seves paraules siguin llavor que no caigui ni al camí ni en terra erma, sinó en terra assahonada i preparada per al cultiu. Ens referim a les qualitats espirituals, fruit de la pròpia formació, conseqüència immediata del zel de l'apòstol, qualitats espirituals que alimenten aquella flama viva que cal que sigui el propagandista.

Totes aquestes qüestions que fan del propagandista el millor suport de la F. J. C., la millor garantia del seu èxit, jo les he trobat condensades en el decàleg del propagandista italià, que voldria que fos admès com a decàleg propi del propagandista de la nostra F. J. C., que fos practicat, que fos viscut íntegrament per aquells que sentin al fons del seu cor una vibració que els empeny a llançar-se a predicar per aquests móns la nostra doctrina i els nostres ideals de redempció.

Diu aixi l'esmentat decàleg:

I. El propagandista que no conserva pur el seu cor, no és tal propagandista: no és més que un xerraire.

II. L'eloqüència més eficaç, floreix, no en els llavis, sinó en la vida i en l'exemple de cada dia i de cada instant.

III. La conquesta de les ànimes es realitza de genolls: sols el Sagrari és digna preparació per a l'apostolat.

IV. Un acte de propaganda que no va acompanyat d'una Comunió, no és més que una conversa de passatemps.

V. El propagandista parla sempre en nom de l'organització: qui parla en nom propi, traïciona el seu comès.

VI. Sols el superb espera els aplaudiments dels homes; el propagandista de cor posa la seva confiança absoluta i illimitada en el Crist.

VII. Per a parlar com a apòstol cal oblidar el nostre *jo* insignificant.

VIII. Mai s'ha fet, ni és possible fer, vertadera propaganda sense l'esperit de sacrifici.

IX. Els esperits superficials desitgen èxits immediats: el propagandista, escampa llavor fecunda en terreny obscur, la fertilitat del qual desconeix.

X. El mot d'ordre del propagandista és: Serenitat i força en el Senyor.

F. M. RUIZ-HEBRARD

SALA
PARÉS

ART MODERN
I ART ANTIC

EXPOSICIÓ
SUBHASTA
PETRITXOL, 5
BARCELONA

ESTAMPES DEL TREBALL

EL SASTRE VELL

Vellesal... Temps angoixós i ple d'incertesa pels qui després d'haver-se esgotat treballant, no han pogut fer un petit recó per l'estalvi!
Quan el benestar i el repòs haurien de substituir l'esforç constant d'una vida passada en el treball, veiem, moltes de vegades, com la misèria i la dessolació són l'únic patrimoni que acompanya els darrers anys dels vells obrers.

Clixé Comella

ELS HOMES DE C
SOBRE L'ORIENTAC

MESTRE MILLET

JAUME BOFILL I MATAS

El senyor Bofill i Matas ha contestat a la nostra enquesta:

A la joventut d'avui i molt més als grans moviments de joventut els és necessari enfortir-se i disciplinar-se amb l'educació física i per mitjà de grans organitzacions; amb un esperit de sacrifici personal i de generositat amb tothom.

Jo els recomanaria que la seva actuació tingués un sentit de pregona catalanització en tots els seus estaments, i d'exigència catalanista i cívica envers ella mateixa, de sobrietat en les exteriori tats i de reflexió i passió íntima per tal de preparar-se a respondre dignament a la transcendència històrica que els moments actuals tenen per a Catalunya.

Davant la situació actual la nostra joventut més que adoptar una actitud de crítica, ja no dic de pertorbació, del règim i de les institucions polítiques i socials, hauria de procurar saber-s'hi incorporar per millorar-les i merèixer per tant l'agraiment i l'adhesió de la majoria dels ciutadans.

●

MESTRE MILLET

A la nostra pregunta el mestre ens respongué amb aquell somriure seu ple d'optimisme que es transmuda sempre en uns mots enèrgics, vibrants com els moviments de la seva batuta:

—Mireu—ens diu posant-nos a la mà aquell recull dels seus articles titulat "Pel nostre ideal"—, llegiu, llegiu el que jo deia als meus estimats cantaires; aquesta mateixa fe aplicada a cada actuació, a cada estament, a cada ofici, és el que jo voldria per a la joventut tota de Catalunya—i l'índex de la seva mà dreta, d'aquesta mà que tantes vegades hem vist voleiar davant dels seus cantaires, ens guiava damunt del llibre i ens feia llegir aquests mots: "És una vocació la nostra; i aquesta vocació, com més treballarem, més l'estimarem, més serà vida de la nostra ànima; que solament del treball surt el dolç fruit que ens recrea. Hem de treballar sempre, colpejant fortament els obstacles, de manera que, fins en el mirar, en el caminar, en el nostre posat, se'ns conegui que som cantaires de la Pàtria, de la Fe i de l'Amor. z

J. M. TRIAS DE BES

●

A. ESCLASANS

Agustí Esclasans ha contestat a la nostra pregunta:

Les joventuts catalanes, avui més que mai, tenen el deure d'ésser totalment fidels a un nom: Catalunya. I de posar totes llurs esperances en un mot d'ordre: responsabilitat. Uns homes joves, lleials a la pàtria i guiats per un ple sentit responsable: heu's ací la nova generació que ens cal perquè els nostres esforços no es perdin pel camí i arribin a la fita. Necessitem cossos joves i ànimes sanes. Volem pels homes de la generació que ara puja una joia serena i noble, que els farà entendre i practicar la màxima llibertat, però amb puresa i amb contenció. Desitgem, per la futura Catalunya conscient de la seva grandesa, intel·ligències àgils i lúcides, i caràcters enèrgics i perseverants. Contra l'engany i el descoratge, contra la ironia i la facècia, contra els jocs estèrils del maquiavelisme sòrdid i de la hipocresia baladrera, avui més que mai, la força sincera i el pensament cristallí de les nostres joventuts que ara entren en foc!

La vida és desordre i cansanci; fem que els nostres joves la ordenin amb coratge! Pensem que cada adolescent és un possible futur capdavanter del Govern de

No iniciem aquesta enquesta per tal de cercar una ideologia que ens manqui. No cerquem orientacions perquè ens trobem desorientats. No demanem la llum dels altres perquè la nostra flama sigui apagada, car és ben alta i resplendent. La nostra posició és ben ferma i decidida, com hem dit en el manifest. Som dins l'acció catòlica, i en la doctrina catòlica i les grans encícliques dels darrers Papes trobem el nostre nord i la nostra guia.

El nostre moviment, però, és dins el nostre poble i per al nostre poble i no

JAUME BOFILL

CHESTERTON I LES

Una afirmació que es troba cada dia en els articles, llibres i discursos dels enemics del catolicisme, ateus o agnòstics, o que no saben del que parlen, es la de que totes les religions es redueixen en realitat a una sola: que tots els homes adoren el mateix Déu, i que a fons totes les doctrines vénen a confondre's, encara que difereixin en els ritus, preceptes formals i manifestacions externes.

Aquesta teoria ha fet fortuna entre molta gent que no s'entreté en pensar les coses que llegeix: te molts avantatges en tots els aspectes perquè permet de triar a gust la religió que millor s'ajusti a les pròpies conveniències, i perquè suprimeix la idea d'haver de convertir els que estan en l'error: cada un que pensi com vulgui, diuen, amb un liberalisme d'estar per casa. Es clar que si pensessin un moment, veurien clar que de veritat no pot haver-n'hi sinó una, i que si no hi ha una religió que la mantingui i totes tenen la mateixa categoria, no vol dir que totes diguin la veritat, sinó que totes van errades: dues coses contradictòries —com són les doctrines que sostenen les diverses religions—no poden ésser totes dues certes, però poden ésser totes dues falses: a aquesta igualtat en la falsedat arriba el qui vol que totes les religions valguin el mateix.

Però és que la realitat és tota diferent. Chesterton, amb la seva visió especialíssima de les coses, que li permet tenir una sensibilitat despertíssima en aquelles coses que l'hàbit ha fet ja borroses per a molts de nosaltres, trobà agudament la clau del sofisme. La religiositat existeix en tots els homes, i a tot arreu hi ha temples i culte i totes aquestes coses. Però això, que sembla a primera vista que dóna la raó als altres, és la base de l'argument del gran pensador anglès: "Les religions, diu ell, no són gaire diferents unes de les altres en els seus rites i fórmules, sinó en el més pregon dels seus ensenyaments." (Ortodoxy, cap. VIII.) I posa un exemple, gràfic com tots els seus. Imagineu-vos, diu, que un d'aquests savis baratets ens diu: "No us deixeu enganyar pel fet que els diari catòlic i el diari lliurepensador siguin tan diferents (com si ens diguessin que l'un sigui gravat en marbre i l'altre en pergamí); llegiu-los i veureu que diuen el mateix." Això és falsíssim, conclou Chesterton: la realitat és que els dos diaris serien idèntics si no fos el seu contingut. Dos predicadors de religions diverses són ben iguals: no tenen exteriorment cap diferència; l'única és la doctrina que prediquen.

Precisament la dificultat d'aquests *credos* és que són completament diferents; que les doctrines de cada un, si s'apliquen exactament, fan anar l'home per camins oposats. I l'única cosa que tenen de semblant és el mecanisme extern: sacerdots, escriptures, altars, comunitats juramentades i festes especials. Coincideixen en els mitjans d'ensenyar, però divergeixen en la cosa que ensenyen. "Els optimistes pagans, diu, han tingut temples igual que els pessimistes orientals, de la mateixa manera que tant els liberals com els conservadors han tingut diaris. Credos que només semblen destinats a entredecorar-se poden coincidir en tenir textos iguals, com dos exèrcits enemics coincideixen en tenir canons."

El més concret d'aquests exemples és

CATALUNYA OPINEN
CIO DE LA JOVENTUT

volem aixecar murs de divisió, sinó llaços de comprensió i de concòrdia. Ens interessa saber els punts de coincidència amb els homes representatius dels camps afins. Una convergència d'ideals és d'una eficàcia tan albiradora i profunda en els moments de plasmació d'un poble que reneix!

Avui iniciem l'enquesta, que seguirà en nombres succesius. A l'acabament mirarem d'extreure els alliçonaments que poden aprofitar-nos en la nostra futura actuació.

OLL I MATAS

Catalunya. Ens calen cors i cervells al servei de la pàtria, homes de patró antic, homes de Plutarc. La puresa i la dignitat: heu's ací la doble força que ens farà grans, convertint-nos en catalans normals. Quin jove responsable negarà el seu esforç heroic i estoic, si és Catalunya qui l'exigeix?

●

J. M. BATISTA I ROCA

Aquest és, certament—ens ha dit el President de "Palestra"—, un gran problema, difícil de respondre i sobretot més difícil encara de resoldre pràcticament.

Més que enlloc a Catalunya cal aquesta organització per a donar un sentit de collaboració social i de disciplina al nostre poble, anàrquicament individualista i disgregat.

Però no n'hi ha prou amb una organització que fóra tan sols una carcassa. Cal infondre-li un ideal. Al nostre entendre els dos ideals que més poden moure el jovent, són el religiós i el patriòtic.

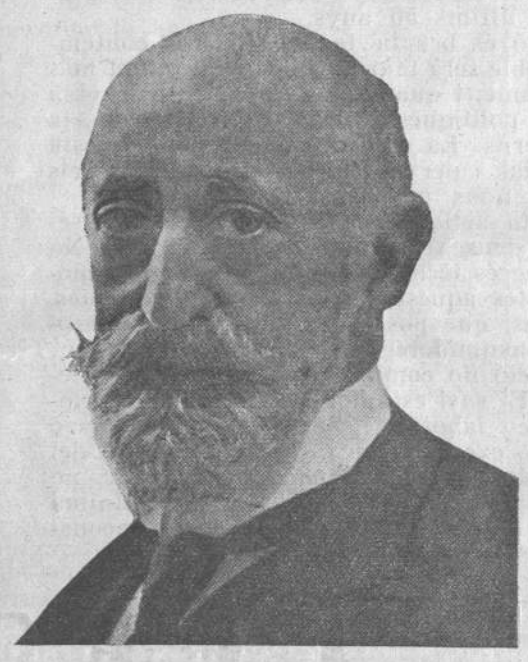
Al jovent català pertoca de demostrar amb fets si aquestes previsions són exactes i si realment sap moure's per aquests ideals.

●

APELES MESTRES

El venerable Apeles Mestres ens ha dit:

Sense pretendre ficar-me en assumptes de pedagogia—que equivaldria a ficar-me en llibres de cavalleria—he observat amb recança moltes vegades, que al jovent se li educa més el cap que no pas el cor, millor dit, que es cuida molt de formar-li el cap i gens el cor; que es pensa més en fer homes savis que homes bons.

APELES MESTRES

D'aci ve que es teoritzi tant, que es discuteixi tant, que la discussió porti a l'exacerbació de les idees i l'apassionament a la intemperància, a la intolerància, la qual fa que lluny d'agermanar als homes, es constitueixen en enemics els uns dels altres.

Si jo pogués posaria a la porta de cada escola aquest cartell amb lletres d'or: *Allò que no vulguis per a tu, desitja-ho als demés. Allò que desitgis pels demés, desitja-ho per a tu.*

¡Quan admirable trobo la divisa que acompanya l'escut de Suïssa: *Tots per un, un per tots!*

Tal vegada el sentit d'aquesta divisa, inculcat en el cor del joves, ja en el banc de l'escola, fa d'aquella República tan petita geogràficament, una de les més grans nacions en l'ordre moral.

Heu's ací en poques ratlles ço que penso de l'educació de la joventut actual.

●

J. M. TRIAS DE BES

La joventut d'avui ha de rectificar el camí seguit lamentablement per una gran part de la joventut sortida dels anys de dictadura: Superficialitat, petulància, baladreria. L'actuació d'ara ha de tenir un sentit de perfecta disciplina individual i collectiva: una educació pregonament i sincerament cristiana, catalana i catalanista; cal també una formació social, estudiant i vivint els problemes que remouen els pobles. Veig amb satisfacció que les orientacions actuals dels joves van per aquests camins. Han passat ja, sortosament, arreu els temps de la cridòria i del butxerisme i Catalunya no ha d'ésser ni pot ésser una excepció en el món.

A. ESCLASANS

RELIGIONS FALSES

la pretesa semblança entre Cristianisme i Budisme. Chesterton en fa un estudi completíssim en la seva obra citada. No ens hi hem d'estendre en un article, però remarquem la raó que dóna per les semblances que solen dir que tenen. Ell reconeix que un temps, abans de convertir-se, creia alguna cosa d'això, fins que tingué la sort de llegir un llibre destinat a demostrar-ho: aleshores veié clar que era fals. "Les demostracions, diu, eren de dues menes: semblances que, per pertànyer al patrimoni comú de la humanitat no signifiquen res, i semblances que no són tals semblances." Així diu, com a semblança, que tant Jesús com Buda sentien una veu celestial, o bé alega que tots dos tingueren quelcom que veure amb el lavatori de peus. "Encare com no diu, afegeix Chesterton, que tots dos coincidien en tenir dos peus per rentar!" Les altres semblances són falses. Si el mantell del Lama és repartit a bocins entre els fidels, que en fan amulets, cap relació té això amb què el mantell de Jesús fos repartit entre els soldats, que no pretenien pas venerar aquells bocins. "Això, diu Chesterton, és com si confonguéssim els dos actes que es fan a un home amb l'espasa: donar-li un cop per armarlo cavaller, o tallar-li el cap. No creiem que la víctima ho trobés igual.

I les preteses semblances filosòfiques també són iguals; que el Budisme aprovi el perdó i la moderació no vol dir que s'assembli el Cristianisme, sinó que s'assembla a l'opinió de tots els homes que en el món han tingut un mínim de sentit comú. "Totes les teories—diu Chesterton—convenen que estem agafats en una xarxa de pecats. Algunes sostenen que en podem escapar. Però sobre la manera d'escapar-ne no hi pot haver sistemes més oposats que el cristià i el budista".

I aquesta manera de fugir del mal és la base de la realitat pàctica de la diversa conducta dels cristians i dels budistes, en totes els coses de la vida, que ha emmotllat d'una manera tan oposada no sols la seva actitud religiosa i moral, sinó les civilitzacions, les arts i totes les seves manifestacions.

Però això no diu res als savis que creuen en la igualtat de les religions. I hi ha un motiu molt pregon que ho explica: és que els que diuen això no les coneixen, o almenys no les practiquen. El mateix Chesterton diu en una altra obra seva que el defecte dels pensadors moderns és que no pensen en les conseqüències del que prediquen. "Diuen amb gran fredor que *la vida no val la pena d'ésser viscuda*, i no pensen que, per ésser lògics haurien de premiar els assassins, fomentar el suïcidi, i penar els bombers i els salvadors de nàufregs". Naturalment, per a un home que només veu les teories escrites en un paper, sense estudiar ni en ell mateix ni en el altres les conseqüències d'aplicar-les, és molt fàcil de trobar-les totes iguals: per no fer-ne cap cas, el mateix té l'una que l'altra. En canvi, el qui porta la teoria a la pràctica, aquest s'adonarà promte de la diferència que hi ha entre la una i l'altra.

MAURICI SERRAHIMA

LES ARTS

L'ART, REFLEXE DE CIVILITZACIÓ

Art i civilització són dos mots que presenten una innegable afinitat: podrà parlar-se d'art, sense parlar de civilització, però jamai no podrà parlar-se de civilització, excloent l'art.

Crec que tots ens entendrem, en designar l'art, segons criteri de la majoria de filòsofs antics i moderns, dient que és, la recerca i realització de la bellesa per l'home sense intervenció de procediments mecànics. Dient-ho d'aquesta manera, perquè així sense excloure la part d'art que pot produir-se mecànicament, consideren més noble, difícil i humana la lluita amb la matèria.

En quant a civilització no passa de la mateixa manera: en efecte. Els diccionaris defineixen el mot, dient que és l'estat dels homes sociables i polítics. Guizot en la seva "Història de la civilització europea" afirma, que el pensament capital que tanca en si aquesta paraula, és la idea del progrés, entenent aquest, com el perfeccionament de la vida, però comprenent quelcom més que el benestar material dels seus associats, que és, el desenrotllament de l'home en si, de les seves facultats, dels seus sentiments i de les seves idees. Diu també que ambdues esferes, es relacionen, influint l'una en l'altra, car tenen com a fi, el fi últim de l'home, més enllà de la terra.

Els homes d'avui dia, concebeixen la civilització en un sentit més materialista. Per ells, aquesta no existeix, sense recórrer a les institucions polítiques i morals que regeixen els pobles occidentals, i al progrés tècnic realitzat en aquests últims 50 anys.

Si aquesta concepció de la civilització és ben bé la dels nostres contemporanis, d'ella se'n dedueix, que un poble serà tant més civilitzat quant més desenrotllat estigui en ell el maquinisme, i quant més s'adaptin a la vida del grup social, totes les institucions polítiques i morals. Es en efecte, la fisonomia de molts dels estats moderns. La civilització entesa d'aquesta manera, busca el benestar del cos social, i per satisfer les necessitants dels individus, inventa cada dia nous medis de producció.

Hom podria demanar-se ara: ¿aquesta activitat de la civilització aconsegueix el seu fi?...: negligeix altres deures?...: potser els ignora?... No s'aplica sinó al perfeccionament o progrés tècnic i, àdhuc, dins l'ordre moral: perquè, ¿què són en essència totes aquestes societats filantròpiques, sinó diferentes invencions mecàniques, que posen una quantitat de productes, creixent, a la disposició dels consumidors, en vista del seu benestar? La concepció moderna de la civilització no compta quasi amb altres elements que els que acabem d'indicar. El savi estudiós que treballa laboriosament i desinteressadament en el seu laboratori, sense cap preocupació d'utilització, no té cap importància, no exerceix cap influència damunt del públic, que no exigeix, sinó, que cada cosa contribueixi al benestar, no ja collectiu, sinó individual, personal. L'egoisme és potser la tara mínima que porta en si el concepte, més entès actualment i en alguns casos inconscientment, de civilització.

L'element intellectual, sense un fi utilitari, té dins la societat, una plaça mínima, gairebé ni en té, car en molts casos ni aquesta l'hi queda.

El gust de les recerques desinteressades i l'amor a les belles coses no són però del tot perduts. Sempre hi haurà els filòsofs i els poetes recercadors incansables, i mai com ara les obres d'art havien obtingut preus tan crescuts ni havien estat tan disputades, car mai com ara hi havien hagut tants apassionats collecionadors.

Desgraciadament, però, quants fidels lectors tenen els filòsofs i poetes? Per altra part la passió dels collecionadors és de naturalesa conservadora: és una reacció del passat contra les novetats exagerades: un resultat de la poca confiança que tenen ells, de què aquestes novetats puguin donar-los-hi l'equivalent, a les obres d'altres temps.

Hom paga bé, no tan sols les pintures dels grans artistes d'altres èpoques, sinó totes les obres que ens ha llegat l'art antic. I en dir això hem de fer una observació: no em refereixo pas al nostre país,, on malauradament encara, la gent té el concepte de l'antiguitat com una solució d'economia, salvant rares excepcions, la culpa de la qual, crec jo, deu atribuir-se a la poca perícia i impopularitat dels antiquaris i subhastadors d'objectes d'art: tot això, deixant de banda la poca cultura artística de què està dotat la majoria del públic comprador, factor importantíssim en aquesta qüestió. Com dèiem, doncs, les obres antigues es paguen al preu que mereixen, i no tant més per gent acabalada, sinó que hi ha molts collecionadors que s'imposen dues privacions, pel goig de poder obtenir un objecte desitjat. Es un estat d'esperit, independent de tota situació social.

Els collecionadors, però, no ens ajuden, sinó en petita escala, a comprendre la fisonomia de la civilització actual. Es a l'obra dels artistes del segle XX que cal recercar per trobar-la. Així s'ha fet per trobar la de les civilitzacions desaparegudes, amb l'ajuda dels monuments del seu temps. Abans que Champollion trobés la clau de l'escriptura uniforme, era conegut el poble de la Vall del Noé pels monuments que en ella es descobrien. el desxiframent de les inscripcions i la lectura dels papirus no aportaren gairebé res de nou, a la idea que es tenia de la civilització egipcia. L'arquitectura, l'escultura i la pintura, ens donen una fisonomia més viva del poble grec, que totes les faules i històries, a ell referents, que han arribat fins als nostres dies; car aquestes sols aporten fets que tots els homes, sigui quin sigui el seu estat de civilització, han en tots temps semblantment realitzat. Les unes, però, canvien en cada país de rostre i manera d'ésser. Són aquestes veridiques deesses, qui ens fan penetrar en l'ànima dels homes i dels pobles.

Si volem, doncs, contemplar el rostre de la nostra civilització, mirem-lo, com diu Riviere, a través de les arts: evocaríem el que esdevenen, en les societats modernes, les principals branques de l'activitat intellectual desinteressada: Ho farem tal com dic en un article següent.

BARTOMEU LLONGUERES

PESSEBRE DEL FOMENT DE LES ARTS DECORATIVES. — En la darrera Junta general extraordinària celebrada pel Foment de les Arts Decoratives, fou acordada, per unanimitat, la celebració d'una manifestació d'art en els pròxims mesos de desembre, gener i febrer. Amb aquest objecte, per elements significats a les arts decoratives a la nostra ciutat, pertanyents a l'entitat, serà construït un gran Pessebre, en un dels millors locals del Passeig de Gràcia, i en el vestibul d'aquest hom bastirà un hall d'exposicions, en el que seran exhibides les darreres creacions de les indústries d'art de la nostra terra.

En aquest gran pesebre hi haurà, apart de figures fetes expresament, de marcada tendència simplista, efectes de llum, núvols i pluja i projeccions lluminoses de quadres amb escenes bíbliques.

Sabem que porta la idea principal del Pessebre el decorador Santiago Marco, collaborant-hi, entre altres, Carles Bohigues, Joan Vila, Josep Granyer, Josep Baró i B. Llongueres.

Successivament anirem donant detalls d'aquesta manifestació d'art, en la qual hom tracta de posar de manifest allò que hom pot fer en art modern, sense renyir amb la tradició.

PROP D'EMPÚRIES S'HAN TROBAT RESTES, que segons els pocs estudis fets d'ells fins al moment fan suposar d'un poblat Ibèric: estigué, sembla, amb íntimes relacions amb la ciutat grega empuriana, tant en el que pertoca al comerç com a les arts. Amb tota probabilitat aquest poblat Ibèric fou destruït en època romana, car damunt d'ell no si troben restes d'altres construccions.

Anirem assabentant als lectors de tot ço que referent a ell successivament sapiguem.

LLETRES

LA COBLA, TRIA DE POESIES ORIGINALS DE JOAQUIM RUYRA

Cosa insòlita d'uns quants anys ençà en les nostres publicacions de poesia, "La Cobla" és un cas sense dissimuls d'academisme. Potser haurem esvaït tots els prejudicis i dicteris que s'ha guanyat aquesta tendència a casa nostra si afegim que totes les poesies de Mestre Ruyra ens revelen un acadèmic de temperament, innat; i que els temes de la seva inspiració i llur procés intern endevinat en cada poesia i insinuat en el mateix pròleg, són de la més garantida bona llei.

A despit de les notòries diferències subsegüents, hi ha originàriament un punt de conformitat amb la forma maragalliana de concebre.

Llegiu el pròleg i us convencereu de la necessitat que suposa a Ruyra l'aparèixer en públic amb el ropatge de l'esperit—la llengua catalana devinguda més plàstica per obra i gràcia personal d'ell—, ben estudiats i agençats d'una manera impecable. Aquest pròleg, que a pensar, d'antuvi, en un Saló de Beauté molt ben muntat, és objectivament un tractat de prosòdia poètica, tant més apreciable per tal com fins ara ha estat encassament tocada aquesta matèria amb una solvència crítica com la que té Ruyra per a fer-ho. Fa molt bona impressió el criteri liberal emprat en la majoria de qüestions estudiades i gosaríem insinuar que, ampliada un xic més la casuística—per exemple, deixant ben escatit tot el referent a la *u* eufònica—, podria convertir-se aquest pròleg en un document més de depuració de la llengua catalana, alhora que en un utilíssim opuscle de consulta.

Les essències poètiques de Ruyra són: una preocupació, no mai una tortura, per la forma i una gran placidesa de fons. El lector no pot acabar d'aclarir quina cosa ha contribuït més a fer sentir un goig íntim al poeta, si els temes tractats segons confessió pròpia en el pròleg o bé el maneig feliç de les paraules.

No és estrany que les obres mestres d'aquest volum hagin d'ésser trobades en la segona meitat del llibre titulada "Sonets". No és tan encalmat, però, l'horitzó interior d'En Ruyra que no permeti una freqüent i gràcil ondulació. Aquesta és fa vistent en abordar algun tema filosòfic, com *Amor i mort*, o algun tema religiós, com *Fretura*, on el traeïx la flama d'apologeta o apòstol; en oferir-nos—l'autor incontaminat, tanmateix—una engruna de realisme en *Toc nocturn;* en la intenció finíssimament satírica de *El gavatxot*, perfectament avinguda amb la casticitat del llenguatge: aquelles dues mateixes qualitats que trobem més exacerbades en Guerau de Liost.

L'equilibri que caracteritza a Ruyra té un fonament molt digne d'ésser notat. Ni Ruyra és poc humà per falta d'inquietuds i vibracions, ni esdevé transcendental per un excés de les mateixes. Ruyra és simplement planer perquè l'han captivat les coses humils i planeres. El Ruyra de la prosa, el franciscà, l'enamorat dels petits detalls quotidians, reapareix en les poesies. Aquelles maravelles titulades: *Les cabres, el xàfec d'istiu, la pluja en un carrer antic de Girona, Gràcies mundanes, Pluges de tardor, Carme, El tímid*, etc., són les que en definitiva donen el tó al llibre.

Breument: Ruyra—força allunyat del més específic de la lírica moderna—mereix els honors màxims dels nostres poetes màxims. Una cosa, només, tristament a plànyer: la quantitat.

V. S.

PERE J. BASSEGODA, ARQUITECTE QUE s'ha especialitzat en l'estudi de les qüestions de Dret català relacionades amb la seva professió, acaba de publicar una nova edició de les *Consuetuts de la Ciutat de Barcelona sobre les servituts de las casas, e homers, vulgarment ditas den Sanctacilia.*

El senyor Bassegoda ha resolt amb profusió de notes intelligents els dubtes que el text de les *Ordinacions* podia suscitar. Si la sola reedició d'aquesta obra constitueix un gest lloble—la darrera edició, ja antiquada, era exhaurida temps ha—, el fet d'ésser la primera publicada amb comentaris en català, dobla els motius d'agraïment que devem al senyor Bassegoda. L'autor, que ha donat proves d'una erudició remarcable i d'una documentació extensíssima, tant en les notes que illustren les *Ordinacions* com en altres obres sobre Dret Català que té publicades, anuncia en el pròleg que precedeix el text, la publicació d'una nova edició de les *Consuetuts* amb els comentaris, resumits, de prestigiosos autors catalans contemporanis i amb interpretacions gràfiques,

Remarquem l'actualitat d'aquest llibre per haver estat respectades integrament les *Ordinacions den Sanctacilia* en l'"Apèndix de Dret Català al Codi Civil", i per l'avinentesa de trobar-nos en uns dies veïns als de l'estructuració de la Catalunya autònoma.—J.

IU PONS, POETA DELICADÍSSIM, HA PUBLICAT un llibre de *Nous Poemes*. Més endavant en farem una extensa rescensió. Avui ens limitem a recomanar-lo als nostres amics.

El dia de Santa Llúcia fou proclamat guanyador del Premi Crexells d'enguany, Prudenci Bertrana, per la seva novella "L'Hereu". El temps no ens permet parlar-ne avui amb l'extensió que es mereix. Ho farem, si Déu ho vol, en el vinent número.

LA F. J. C. A LES COMARQUES

BISBAT DE VICH

Festa Diocesana de Joventuts

(Dia 13 desembre de 1931)

La Federació de Joves Cristians de Catalunya a la Diòcesi de Vich és ja una realitat. Com a preparació d'aquesta festa, la diada de la Puríssima, a la tarda, fou inaugurada la segona tanda d'Exercicis, que per a joves sols havia anunciat el Secretariat diocesà de Joventuts. El dissabte, al capvespre, arribà a la nostra ciutat el Dr. Bonet, que als pocs moments de la seva arribada es traslladà a l'església de la Mercè, on donà una conferència als joves que practicaven els Sants Exercicis; també concorregueren a l'acte un nombrós nucli de joves de la ciutat. En el cor de l'església hi veiérem als Seminaristes interns acompanyats dels seus Superiors, als quals els ideals de joventut havien impulsat a assistir a l'acte.

Diumenge al matí, se celebrà la Comunió general del final de la tanda; celebrà la Santa Missa el Dr. Bonet, qui, ajudat del M. Iltre. senyor Magistral de la nostra Seu, distribuí la Sda. Comunió a la multitud de joves que emplenava de gom a gom el temple de la Casa-Missió. Seguidament tingué lloc, en el refector dels PP. Missioners l'esmorzar de germanor, on se sentiren diversos parlaments de joves, en representació de les 17 parròquies de la Diòcesi de Vich, que integraven la tanda.

A dos quarts de deu entrà a l'església de la Mercè l'Excm. senyor Bisbe, qui venia a presidir l'acte solemne d'inauguració de la F. J. C. a Vich.

La presidència estava formada pel nostre venerable Prelat, pel M. Rev. P. Provincial dels Missioners, i representacions de Barcelona, Manresa, Igualada i Vich, acompanyats dels respectius Directors Diocesans i del Consiliari general i el President del Consell Federal de la F. J. C.

Començà l'acte amb un parlament de salutació pel jove Francesc Sala, qui actuava de Secretari; donà la paraula al jove Joan Lladó, de Igualada, qui exposó concretes orientacions sobre l'actuació de la F. J. C. A continuació el jove vigatà Joan Bagés, en un fogós discurs, glossà l'ideal del jove apòstol. El delegat de Manresa, Emili Carreras, glossà en el seu discurs la santedat, ciència i apostolat que han de posseir els joves fejocistes amb els exemples dels grans patricis Sant Miquel dels Sants, Balmes i el venerable P. Claret. El senyor Antoni Nadal, Director de FLAMA, exposà el que havia d'ésser la vida interna de la Federació de Joves Cristians en la nostra terra. El senyor Feliu Millet, President del Consell Federal de la F. J. C. cantà amb paràgrafs eloqüentíssims l'esperit cristià i democràtic que inspira tota la nostra història. El Dr. Bonet, en fer ús de la paraula, fou saludat amb una ovació interminable pel jove auditori. És impossible cenyir en l'espai d'una ressenya el molt i bo que ens digué. Hem de fer constar, però, que les nostres joventuts servaran les seves paraules i orientacions, tots els dies de la seva vida, car les seves paraules d'apòstol resten ben gravades en el cor dels que aporten a l'obra de la Federació tot el seu entusiasme i tot el seu esforç. Convidà particularment a la magna assemblea de joves cristians anunciada per primers d'abril a la ciutat de Barcelona. Clogueren l'acte unes paraules del M. Iltre. Joan Perelló, bisbe de la Diòcesi, qui després d'exhortacions emanades d'un cor paternal, tot donant les gràcies als oradors i assistents, tributà a la bondat divina un himne de gràcies per inaugurar tan solemnialment en el seu Bisbat l'acció catòlica dels joves. És aquest acte, deia, un dels que més satisfacció m'ha produït en la meva vida pastoral.

Als peus de la Verge de la Mare de Déu de la Mercè, de l'altar major, apareixia illuminat l'escut de la federació. També dóna goig remarcar l'assistència de joves representants de moltes parròquies de les diverses comarques del Bisbat. Aquests joves se n'entornaren ben coratjosos i ardits, disposats a fundar un grup de la F. J. C. en la seva respectiva parròquia.

Entre les moltíssimes representacions que assistiren a la festa recordem, entre altres, les poblacions següents: Balenyà, Coldetenas, Campdevànol, Castelltersol, La Coromina de Torelló, Folgarolas, Malla, Molsosa, Manresa, Manlleu, Ripoll, Roda, Sant Quirze de Besora, Sant Pere de Torelló, Santa Maria d'Oló, Súria, Seva, Susqueda, Pruit, Torelló, Tona, Sant Vicenç de Castellet, Sant Boi de Llussanès, Vallfogona, Sant Julià, Vinyoles d'Oris, La Colònia Santa Maria, Barcelona, La Garriga, etc...

Aquesta diada servirà d'impuls perquè el joves vigatens comencin la nova creuada de reconquesta de les joventuts vigatanes dins les noves organitzacions.

En el vinent número publicarem la crònica de diversos actes que per no haver-nos arribat al seu dia no ens és possible publicar

LA F. J. C. A VILASSAR DE MAR

El dia de la Puríssima la F. J. C. celebrà una acte de propaganda a Vilassar de Mar.

Hi hagué al matí un acte preparatori que consistí en una conversa amb una trentena de joves de la localitat, celebrada al Patronat Social, i en la qual els senyors Ruiz Hèbrard i Galí, secretari i vice-secretari respectivament del Consell Federal de la F. J. C., donaren a conèixer ço que és la nostra organització.

A la tarda, a les set, al mateix local, i com a final de la vetllada que dedicava la Congregació Mariana a la seva Patrona la Verge Maria, adreçaren la paraula al nombrós públic reunit els senyors Nadal Rodó, i Ruiz Hèbrard, del Consèll Federal de la F. J. C. Explicà el primer, amb paraula serena i reposada, quina era la finalitat i quins eren els mitjans de què s'havia de valdre la F. J. C. El Secretari de la F. J. C. parlà a continuació, glossant algunes de les explicacions i orientacions explanades pel seu company i acabà invitant a tothom a collaborar a aquesta magna empresa de recristianització i al renovellament de la nostra pàtria.

Tots dos oradors foren molt aplaudits, i vegeren, com a colofó de la Diada, la formació allà mateix del primer Grup Actiu de la F. J. C. a Vilassar de Mar.

LA F. J. C. A OLESA

Organitzat l'acte pel "Casal Catequístic" de la vila, sota la direcció del Reverend Josep Canudes, Consiliari, En Tarrés i Claret parlà de l'organització general de la F. J. C. i dels seus ideals; i En Ruiz Hèbrard, després de la descripció detallada del funcionament de cada una de les seccions de la F. J. C., exhortà a la joventut olesana a formar part dels nostres rengles.

Per les impressions rebudes sembla que ben prompte s'hi organitzarà un grup actiu ben nodrit.

LA F. J. C. A VILADECANS

Tal com estava anunciat, el passat diumenge dia 6 se celebrà en aquest poble, en el local del Centre Parroquial, l'acte de propaganda de la F. J. C., per tal de constituir-hi un grup actiu.

Amb un ple a vessar, en la seva major part gent de la nostra pagesia, els oradors senyors Casasses, i Nadal Rodó, dissertaren sobre l'estat actual de la nostra joventut, i de l'organització de la F. J. C.

Tots dos oradors foren força aplaudits i l'entusiasme que durant l'acte regnà, fa creure que els joves de Viladecans han pogut copçar d'una manera eficient els ideals de conquesta de la nostra Federació.

CANET DE MAR

Acabada la vetllada que la Congregació Mariana havia celebrat en obsequi a la Verge Immaculada, es reuniren un bon estol de joves per tal de preparar la constitució d'un grup actiu de la F. J. C. en aquella localitat.

El Dr. Bonet, predicador de la Diada, els exposà a grans trets el programa i les característiques dels nostres grups, i s'acordà per tots els presents la constitució d'un comitè provisional encarregat de preparar tot el referent a la formació definitiva d'un grup. El Comité quedà integrat per representants dels exercitants, congregació mariana i grup Renaixement.

AMETLLA DE MEROLA

Ha quedat constituït en aquesta Colònia un grup força nombrós de la F. J. C.

La Junta que es votà el dia 29 de novembre treballa ja activament en l'organització de les diverses seccions: cercles d'estudis, esport, etc.

No cal dir que l'entusiasme creix cada dia, i tot fa creure que l'abnegació i el zel dels seus membres faran esdevenir aquest grup verament actiu i fructifer.

A CASTELLTERSOL

Sortint dels actes que la F. J. C. celebrà a Vich el darrer diumenge, ressenyat ja en aquestes planes, es traslladà el grup de fejocistes barcelonins que hi assistí, junt amb els membres del Consell diocessà de Vich, a Castelltersol.

El mitin de propaganda se celebrà al espaiós garatge Montserrat, ple de gom a gom. 700 persones—joves i homes exclussivament — escoltaren entusiastes les abrandades paraules d'En Bagés, Nadal Rodó, Millet, el Dr. Orrios i el Dr. Bonet. Una comissió de joves s'encarregà de la bella tasca de la constitució del grup.

PRAT

ÉS EL VOSTRE CAMISER

LLIBRETERIA, 11
BARCELONA

LLUCH

Restauració i reproducció del moble clàssic

OBRADORS I EXPOSICIONS:

Coll-Blanc, 31 - Telèfon 34222

(Final dels tramvies 55 i 57 i autòmnibus H. T.)

Coll-Blanc - (Hospitalet)

BANQUETS
I LONXS

RESTAURANT DEL PARC

DIRECCIÓ:
CARBÓ

FLAMA

PUBLICACIÓ DE LA F. J. C.
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
SANTA ANNA, 11 I 13 · TELÈFON 19904
BARCELONA

VICENÇ OLIVER
GRAVADOR

TELÈFON 15707
ARAGÓ, 230 BARCELONA

IDEES I FETS

PROGRAMA REVOLUCIONARI DELS COMUNISTES ESPANYOLS

Per via d'interès sensacional publicarem aquest programa que hem trobat en les pàgines 741-742 de *L'Internationale Comuniste* i en la pàgina 571 dels *Cahiers du Bolchevisme*, publicats dintre aquest any:

"Els mots d'ordre pel nostre partit són, en aquesta circumstància, els següents:

(L'excessiva llargada que ens prendria aquest programa ens obliga a donar-ne alguns.)

Segon. El desarmament de la guàrdia civil i de la policia, avorrides per les masses proletàries, l'armament dels obrers i dels pagesos. La lluita contra la nova milicia republicana.

Tercer. La supressió de les ensenyes de distinció dels oficials, la supressió de la salutació, tots els drets polítics als soldats, augment de sou. La constitució de comitès de soldats, etc.

Quart. L'exili de totes les monges i la supressió de tots els ordes religiosos, confiscació dels seus béns...

Cinquè. La creació d'un fons pels treballadors sense feina constituït pels béns confiscats a la corona, a l'Església i a l'aristocràcia.

Setè. La conquesta immediata, pels obrers agrícols i els pagesos, de les terres de l'Església, dels grans propietaris rurals. Exilament de tots els grans propietaris rurals.

"Per a la realització de la revolució agrària és necessari: a) exigir la constitució immediata de comitès pagesos per a la ocupació de les grans propietats rurals, de les terres de l'Església i dels bancs; b) refús de pagar els deutes; c) el refús de pagar l'impost fins a la repartició de terres.

"Per a resoldre la qüestió nacional de Catalunya i dels països bascos, és indispensable proclamar, oposant-se als nacionalistes pan-espanyols, el dret dels pobles de disposar d'ells mateixos fins a la separació, és a dir, el dret per a Catalunya i els pobles bascos de formar Estats independents. És necessari, al mateix temps, fer una crida, enfront dels nacionalistes separatistes catalans per a l'establiment del front únic dels obrers de Catalunya i Bascònia, amb els obrers de totes les altres regions d'Espanya, per a portar la revolució a un fi victoriós. Sense oblidar la constitució de la unió de les Repúbliques Soviètiques d'Espanya, després de la instauració del poder soviètic, qui realitzarà la dictadura democràtica del proletariat i de la pagesia."

És aquest, abreujat, però textual, el programa revolucionari dels comunistes espanyols. Hi han molts altres punts sobre l'aristocràcia i elements monàrquics que ara no ens interessen. No hem de refutar-lo. Només voldriem remarcar als nostres joves els dos principis sobre els quals descansa tot el programa:

a) Desaparició de tots els elements d'ordre, garantitzadors, en nom de l'Estat, de la llibertat individual i col·lectiva, i del dret natural de la propietat.

b) Afalagar i exaltar, amb promeses injustes, contra l'autoritat i la disciplina, a tots els individus que per la seva situació passiva poden contribuir a l'èxit de la revolució.

Aquests principis són totalment injustos, subversius, antiliberals i destructors.

●

UN SOCIALISTA ALEMANY CONVERTIT

Un dels caps de més relleu del socialisme alemany, Jordi Bleier, ha publicat un llibre a Mònac en el qual conta la seva conversió i els motius que l'han impulsat a desertar de les fileres socialistes.

A divuit anys Bleier no creia en Déu. Materialista convençut, creia trobar en les lleis de la naturalesa l'explicació racional de tots els fenòmens de l'univers. De 1920 a 1925 fou director d'un gran diari. A 1925 començava a dubtar de la sinceritat dels socialistes, quan un nou fet el portà a rebutjar-lo resoltament.

Un company seu socialista dels més convençuts i influents, després d'haver passat trenta anys en la indiferència religiosa, a l'hora de la mort rebé els últims Sagraments. Bleier preparà, en aquesta circumstància, un article sobre el cas; però el Comitè del partit li prohibí la seva publicació. Reflexionà sobre el fet. Meravellat de veure que els socialistes tenien tanta temença de la veritat, sortí del partit i retornà a la pràctica de la religió.

És molt interessant tot ço que escriu Bleier sobre el partit socialista, sobre la seva pretesa neutralitat en matèria religiosa, sobre les acusacions que els seguidors de Marx fan als catòlics de no fer res per a esbrossar i il·luminar les intel·ligències. Mentre en el socialisme, l'1'80 per cent, i encara més, ignoren què és el socialisme. Aquell que entra en les fileres del partit només trobarà una cosa certa: l'odi a la religió i un verí subtil que penetra a la sang infectant ànima i consciència.

●

UN TRICENTENARI ASTRONOMIC

També les coses d'astronomia interessen als joves. ¿Per què serà? ¿Serà, potser, per aquella aspiració natural en el cor del jovent i que el nostre gran poeta concretava en aquell consell que donà a uns joves cantaires: joves, demaneu la lluna?...

El tricentenari que celebrem commemora el fet següent: el 7 de novembre de 1631 Pere Gassendi observáva per primera vegada el pas de Mercuri sobre el disc solar.

Com sabeu, el planeta Mercuri circula en una òrbita situada a l'interior de l'òrbita de la Terra. Pot arribar, doncs, el cas que, en un moment donat, el Sol, Mercuri i la Terra es trobin exactament en línia recta i en l'ordre indicat. Llavors l'observador de la Terra pot veure a Mercuri projectar-se sobre el Sol. Els passos de Mercuri davant del Sol es produeixen a intèrvals desiguals. L'última vegada tingué lloc el dia 8 de novembre de 1927 i la pròxima serà al 10 de maig de 1937. Quan succeeix el cas hom veu a Mercuri com una petita taca negra recorrent lentament el disc del Sol. És invisible a l'ull nu, és necessari un instrument de més gran potència.

¿Com va ésser que Gassendi veiés, per primera vegada, aquest esdeveniment?

Kepler, el gran astròleg catòlic, anuncià, a l'any 1629, que el planeta Mercuri passaria davant del Sol, si els càlculs eren exactes, el 7 de novembre de 1631.

Era una atrevidíssima predicció en aquells temps que l'astronomia matemàtica era encara a les beceroles. Kepler morí abans de la data fixada.

Tots els astròlegs professionals i amateurs de l'època observaren, arribat el dia, el fenòmen. Desil·lusió general: ningú veié el planeta. Ningú no: hi hagué un observador més perspicaç que els altres que l'observà. Era Gassendi.

¿De quina manera Gassendi, el prebendat de l'església de Digue, i professor de la Universitat de Aix, aconseguí veure el fenòmen?

Les circumstàncies ens les explica el mateix Gassendi en un opuscle en forma de lletra al seu amic Schickardt. Gassendi era a París. Renunciant a la visió directa tingué l'excel·lent idea de posar-se dintre una cambra obscura i observar la imatge del Sol projectada sobre una pantalla disposada al darrera d'una ullera.

El firmament estava ennuvolat. El Sol no brillà fins a les nou del matí. Gassendi observà la imatge que li oferia la pantalla, veient totseguit un punt negre no lluny del centre. ¿Era Mercuri? No ho creia: ell pensava, junt amb tots els astròlegs de l'època, que aquest planeta tenia dimensions més grans i que projectaria sobre el sol una taca enorme. Gassendi anà veient que la posició del planeta variava, això l'induí a creure que es tractava en realitat de Mercuri.

La nova de l'èxit de Gassendi aviat s'escampà, sorprenent als astròlegs. Els parers es dividiren. La raó donada pels que no creien en l'autenticitat de la visió era aquesta: la petitesa del punt negre vist per Gassendi.

Pere Gassendi tenia raó: les observacions posteriors del pas de Mercuri sobre el disc solar confirmaren les seves afirmacions.

J. B.

L'ESPORT I LA F. J. C.

La Secció d'Esports i Gimnàsia de la F. J. C. es presta a moltes confusions i per això avui em proposo explicar un xic el seu funcionament i la seva finalitat, en aquestes columnes que FLAMA destina a la nostra Secció, perquè em sembla que potser en aquest moment és el més interessant que puc dir. Amb el temps aquest espai el destinarem a qüestions més particularment esportives de caràcter general o d'interès nostre, tan tècniques com pràctiques.

Doncs bé, la finalitat principal d'aquesta Secció no és, com podria creure algú, la formació d'equips de futbol, atletisme, etcètera, de la F. J. C., per a anar a lluitar contra els equips ja existents, perquè això podria produir el desmembrament d'entitats ja existents i fins potser la desaparició d'alguna, cosa que és precisament tot el contrari del que nosaltres pensem fer; perquè la idea capdal nostra és la formació de grups, com més millor, que repartits per tot Catalunya, facin cadascú a casa seva l'obra de cultura esportiva i la general que se'n segueix, formant homes forts i valents patriotes i unint així els esforços de totes les joventuts cristianes de Catalunya en un ideal comú.

Per a fer això necessitem, com deia, la formació de grups i ademés l'orientació dels ja constituïts. Aquesta Secció pensa organitzar cursos i conferències en el local de la F. J. C. i per tots els pobles de Catalunya que ho desitgin, per a la formació d'una colla de xicots que puguin dirigir i orientar la part tècnica d'aquests grups.

De totes les formes esportives la principal per a assolir aquestes finalitats és, sense cap dubte, la gimnàsia, i per això és d'ella que pensem preocupar-nos desseguida, obrint de moment un gimnàs i un camp d'esports a Barcelona i procurant que se'n fundin a tots els pobles de Catalunya, dirigits directament per aquesta Secció, per als individus que no siguin de cap grup esportiu, però que siguin fejocistes d'una altra Secció, i per als que no tinguin encara grups formats; aquests gimnasos seran una vertadera font de nous grups que aniran formant els elements que concorrin a aquests gimnasos i camps, junt amb els que facin amistat amb ells, o bé aquests mateixos xicots que entusiasmats pels nostres ideals procuraran formar grups amb elements de fora. A més, publicarém uns llibrets anuals amb els moviments de gimnàs, obligatoris per a tots els grups, que són els que serviran per a les grans manifestacions de gimnàsia que amb el temps pensem organitzar. Què més bonic que saber que cents i cents de joves de tot Catalunya fan a la vegada els mateixos moviments inspirats per uns mateixos ideals, en llocs tan distants uns d'altres, dintre la nostra terra! A més, en aquests mateixos llibrets hi hauran moviments més difícils per als que es vulguin especialitzar en alguna branca determinada de la gimnàsia.

Per a l'organització dels altres esports aquesta Secció serà una Federació de grups que organitzarà campionats i concursos entre ells i serà el lligam que unirà tots aquests grups, tant els d'un mateix lloc com els de totes les comarques de Catalunya entre si, per a l'organització de partits amistosos o bé competicions entre grups de diversos pobles.

També pensem publicar llibres tècnics i d'orientació esportiva de diferents esports per a la formació de vertaders esportius. D'això ja en parlarem més extensament.

Aquest és el nostre programa i esperem la inscripció de grups i de xicots esportius per a començar.

JOAN SERRAHIMA

VIRA

EL SABO UNIC PER A RENTAR LLANES I SEDES

NO CÓNTE SEU NI DROGUES

Imp. PROVENÇA, 140

Q.to
05(46.711 Bar) Fla.